

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 3 i 5.
08960 Sant Just Desvern.
Web: <http://www.santjust.org/seas>
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 286
Gener
febrer
2010

El 75è aniversari s'inicià el 17 de gener amb l'acte inaugural (foto de dalt de Lluís Tarrés) i finalitzà el 21 de novembre de 2009 amb el sopar de cloenda (foto de baix de Lluís Ramban).

CALENDARI

8 gener 2010 — Conferència «Els aeròdroms republicans i la defensa de Catalunya» per David Iñíguez i David Gesalí.

10 gener — Excursió de la Garriga a Monteuques i El Figaró (Montseny).

17 gener — Excursió matinal al Camí de les Cales, els Colls i Miralpeix (Garraf) amb sortida a les 7.30 h.

23 gener — Excursió d'alta muntanya al massís del Port (Montsià).

7 febrer — Excursió matinal a la riera de can Bova i l'Arrabassada (Collserola) amb sortida a les 7.30 h.

12 febrer — Conferència «Testimonis de l'exili».

13 febrer — Assemblea general de la Secció a les 18 h al local.

14 febrer — Excursió de coll d'Ares a Prats de Molló (Vallespir).

21 febrer — Excursió matinal als pantans de Refardes i les Solanes (Sant Llorenç del Munt) amb sortida a les 7 h.

27 febrer — Excursió d'alta muntanya al Peiraforca (Cerdanya).

7 març — Excursió matinal a Guanta i pic del Vent (Vallès Oc) amb sortida a les 7 h.

12 març — Conferència «Les últimes trinxeres de l'Ebre» per David Tormo.

14 març — Excursió a Camposines, Punta Targa i Vilalba dels Arcs (Terra Alta).

19 al 21 març — Excursió d'alta muntanya a la Punta Pascual (Vall d'Aran).

21 març — Diada de Verdaguer Excursionista, amb diversos itineraris matinals per Collserola que confuiran a Vil·la Joana. Un d'ells sortida de Sant Just.

28 març — Excursió matinal al Tagamanent (Montseny) amb sortida a les 7 h.

Informació: les conferències tenen lloc els divendres a 2/4 de 9 del vespre al local de la SEAS si no s'especifica explícitament les excursions tenen la seva sortida des del Parador a les 7 del matí i les matinals surten des de la plaça Verdaguer a l'hora indicada. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions d'alta muntanya tenen horaris de sortida variables.

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

PEL·LÍCULA D'UN ANIVERSARI INOBLIDABLE

Jordi Gironès

Un dels comentaris que sovint rebem és l'encert de preparar les activitats amb una antelació que permeti assegurar l'èxit de l'activitat. En disposar-nos a projectar una breu pel·lícula sobre la celebració del nostre 75è aniversari, hi trobem un exemple d'aquesta voluntat ja que ens hem de remuntar al 22 de maig de 2006, data en què es va reunir per primera vegada la comissió de l'aniversari. Aquesta comissió ha estat integrada per: Pere Aceitón, Joaquim Carbonell, Albert Cortès, Ferran de la Fuente, Teresa Faneca, Jordi Farràs, Pep Gil, Jordi Gironès, Joan Anton Pera, Pere Anton Pruna, Lluís Ramban, Maria Lluïsa Sanz, Toni Simó i Joan Urpinell, i s'ha reunit mensualment amb la finalitat d'anar decidint i preparant, amb el suport de la Junta de la Secció, tots els actes que hem acabat celebrant finalment.

El primer acte relacionat amb l'aniversari es va fer al febrer de 2008 i va consistir en la convocatòria del concurs per a decidir el cartell i el logo que havien de presidir tots els esdeveniments de l'efemèride. Teresa Diego Andrés (cartell) i Adam García García (logo) van ser els guan-

L'exposició «75 anys de la SEAS» va tenir una nombrosa assistència mentre va estar oberta a can Ginestar. Foto de Lluís Ramban.

yadors i cal destacar que han estat presents en tots els actes des del juny de 2008 fins a finals de 2009. I encara abans d'acabar el 2008, dues noves iniciatives s'avançaven al 2009. Una va ser la reserva d'un brut de Caves Castellroig, guarnit amb una xapa del logo de l'aniversari i d'una etiqueta amb el cartell, que va posar-se a la venda a partir del setembre de 2008 i un mes després disposàvem del número de loteria de Nadal. Un número significatiu: 34759 (34 l'any de la fundació, 75 els anys commemorats i el 9 l'any en què se celebrava l'aniversari). Ambdues iniciatives eren destinades a aconseguir un fons econòmic per sufragar els actes planificats.

En començar el 2009, va tenir lloc el 17 de gener de 2009, a la Sala Gran de l'Ateneu, l'acte inaugural del 75è aniversari que va comptar amb la presència del Molt Honorable Pre-

sident de la Generalitat sr.José Montilla, del Molt Honorable sr.Jordi Pujol, de l'alcalde de Sant Just sr. Josep Perpinyà, del president de la Federació d'Entitats Excursionistes sr.Anton Fontdevila, del president de l'Ateneu sr.Josep Maria Marquès i del de la SEAS sr. Jordi Gironès, i 460 assistents, que ompliren la sala de gom a gom.

L'11 de febrer vam poder oferir en exclusiva davant del públic, i per primera vegada a tot l'Estat, l'expedició «Pol Sud Sense Límits» que van realitzar al Pol Sud tres discapacitats físics (Eric Villalón, Xavier Valbuena i Jesús Noriega que no va poder assistir a l'acte) per demostrar la importància que té la voluntat de superació a què pot arribar la persona. Tot un esdeveniment seguit amb molta emotivitat pels 260 assistents a l'acte.

Les activitats habituals de la Secció van anar seguint el seu curs natural fins al mes d'abril que és quan va tenir lloc la major concentració d'actes commemoratius de l'aniversari. El primer va ser la inauguració de l'exposició «75 anys de la SEAS», el 16 d'abril al Celler de can Ginestar, la qual va estar oberta fins al 10 de maig, essent visitada per 941 persones. El 18 d'abril, juntament amb el Centre d'Estudis Santjustencs (CES), vam presentar a la sala Cinquantenari de l'Ateneu, davant de 110 assistents, el documental «Històries de la SEAS», realitzat pels

nostres socis Pere Font (guió) i Lluís Ramban (realització i imatges) amb la col·laboració dels estudis de Paralel 40, i del soci Joan González. Aquest documental anava encartat amb el llibre *SEAS, 75 anys de muntanya i cultura*, editat pel CES i realitzat pels socis: Antoni Anguera, Joaquim Carbonell, Daniel Cardona, Jordi Gironès, Rafel Malaret, Juli Ochoa i Francesc Riera, amb la col·laboració de Maria Claustre Cardona (documentació) i Jordi Amigó (assessorament històric). Aquest llibre, de 300 pàgines i amb una tirada de 800 exemplars, va ser presentat a la sala Cinquantenari el 24 d'abril i la presentació va anar a càrrec de l'historiador santjustenc Ferran Mascarell, i va comptar amb l'assistència de 160 persones. Els altres esdeveniments d'abril van ser l'emissió, el dia 20, d'un programa d'una hora de durada, a Esplugues Televisió (ETV) presentat per Pere Font i la publicació del llibre *Camins de Collserola* de Ferran de la Fuente.

La propera activitat es va fer el cap de setmana del 13 i 14 de juny a Núria, i va consistir en una estada a l'alberg del Pic de l'Àliga realitzant diverses excursions per les contrades d'aquelles muntanyes. Hi van participar 167 persones, entre socis i simpatitzants. D'aquesta manera fèiem saber del nostre aniversari a tota la vall de Núria. En aquest mateix mes de juny, la SEAS es va implicar amb la celebració dels actes

anuals de la Flama del Canigó, col·laborant el 23 de juny amb la portada de la torxa des de Barcelona fins a Sant Just, on es va encendre la foguera del Foc de Sant Joan i la SEAS va ser l'encarregada de llegir el manifest d'aquest any. Al mateix temps, el 19 de juny vam convidar Toni Ayala, president de Tradicions i Costums, per donar la conferència «Flama del Canigó=identitat» a la Sala Piquet de l'Ateneu amb l'assistència de 28 persones i una exposició sobre la Flama del Canigó que es va mantenir fins al 26 de juny.

L'agost va ser testimoni d'una activitat molt especial lluny de les nostres terres concretada en una «Caminada al Perú» en la qual es va fer camí pel Cañón del Colca i pel Camí de l'Inca fins al Machu-Pichu. Hi van anar 41 persones, entre socis i simpatitzants, i es va realitzar des del 7 al 26 d'agost. Un cop arribats del Perú, va tenir lloc un dels actes amb més participació dins la celebració de l'aniversari, els «75 cims». Es tractava de fer com a mínim 75 cims, un per cada any de la celebració, durant els dies 5 i 6 de setembre implicant socis i simpatitzants a fer cims per tot el Principat, Catalunya Nord i Andorra. Cal destacar que finalment es van fer 87 cims i hi van participar 314 excursionistes. Tot un èxit! Un èxit que va tenir força ressò dins el nostre municipi perquè l'Ateneu també va voler participar en la iniciativa convidant els santjustencs a pujar a

Acte de presentació del llibre «SEAS, 75 anys de muntanya i cultura» Foto de Lluís Ramban.

la Penya del Moro, ajudant fins i tot els qui físicament tinguessin algun problema. Va ser 104 els ciutadans que van acceptar la proposta.

Però, certament tota pel·lícula té un final, i aquesta en va tenir un d'esplèndid amb el sopar de cloenda que es va celebrar el 21 de novembre a l'hotel City Park de Sant Just, amb l'assistència de 204 persones.

Ha estat un any intens en què el treball constant i il·lusionat de la comissió de l'aniversari, de la Junta i de molts altres socis que han col·laborat en un moment o altre, ha fet possible que tot hagi anat molt bé, amb una alta participació.

En els crèdits cal fer un agraïment a tots els patrocinadors: Ajuntament, Dragados, Amat, Anagrafic, Scan4, Flors Loreto, Santacana i Cumsa, i a tots els socis i simpatitzants que ens han fet costat. Aquest és possiblement el millor premi i reconeixement a la tasca feta durant aquests tres anys intensos.

CRÒNICA DEL SOPAR DE CLOENDA

Leonci Canals

Eren les 9 del vespre i dos-cents quatre amics omplien el saló de l'Hotel City Park Sant Just, on es feia el sopar de cloenda del 75è aniversari de la SEAS, fermall d'un rosari d'actes desgranats durant tot l'any per celebrar-ho.

Val a dir que la comissió del sopar formada per Albert Cortés, Joan Anton Pera, Pep Gil i Pere Aceitón, portaven més d'un any preparant-ho. Inicialment havien reservat el dia 28 de novembre per a la celebració, però quan es va fer el sorteig del campionat de lliga de futbol, es van afanyar a canviar-lo pel dia 21. Hi ha poques coses que tinguin un poder de convocatòria més gran que un Barça-Madrid!

Bé, doncs com deia, aquests dos-cents quatre amics, alguns d'ells quasi irreconeixibles vestits amb americana i corbata, votaven la millor fotografia de totes les guanyadores per votació popular d'ençà l'any 1999 i xerraven relaxadament entre unes taules que feien goig de veure. Totes amb el seu número i el nom de cada comensal en el seu lloc, dues espelmes (un 7 i un 5) i un sobre amb el títol CONCURSIONISME amb la fotografia d'una muntanya i un paper amb el nom de tres cims, dels quals se n'havia de triar un.

El sopar va fluir entre converses enriallades i el tast d'unes viandes generosament regades mentre es projectaven, en una pantalla, les fotografies dels esdeveniments més significatius de l'aniversari. Al final la llum va esdevenir penombra, es van encendre les espelmes i en Jordi Gironès, va tallar simbòlicament el pastis d'aniversari. No cal dir que el brindis també es va fer amb cava de la SEAS.

A l'hora dels cafès en Joaquim Carbonell va exercir de mestre de cerimònies i els germans Albert i Xavier Malaret, les mans innocents que van extreure el número de la rifa d'una nit d'hotel, gentilesa de la cadena d'hotels City Park, que va recaure en Josep Requena i també el de la taula guanyadora, entre les quals havien superat la dura prova de conèixer el cim, que va ser la núm. 15. Als components d'aquesta taula se'ls va lliurar una reproducció, en petit, del pòster dels 75 cims, igual que en Jordi Farràs, guanyador de la fotografia més votada.

Seguidament la Carme Malaret ens va explicar el procés de creació de la peça de ceràmica commemorativa que va ser lliurada a cada unitat familiar pels components de la junta.

Va obrir el torn de parlaments Jordi Gironès, president de la SEAS, el qual, en primer lloc va recordar els amics que ens havien deixat, l'Isidor Cònsul i el Josep Maria

Garriga. Després, va tenir paraules d'agraïment per als patrocinadors, comissió organitzadora, junta, entitats, l'Ateneu i l'Ajuntament. Finalment va remarcar l'alta participació a tots els actes celebrats.

Seguidament va prendre la paraula Josep Maria Marquès, president de l'Ateneu, que entre altres coses, va dir que la SEAS era «la nineta dels seus ulls».

Va tancar el torn de paraules Josep Perpinyà, alcalde de Sant Just, fent al·lusió al fet que la SEAS és alguna cosa més que una entitat excursionista, és la gent que la compon.

A partir d'aquest moment es va deixar el micròfon obert per a

qui volgués expressar-se. Leonci Canals va llegir uns poemes que feien referència al viatge al Perú, Francesc Giralt va remarcar l'esplèndida sintonia i companyonia dels integrants d'aquest viatge, Gaspar Orriols ens va emplaçar a trobar un nom per als *Seatons* i *Seatones* que ens identifiqüi, i Marcel·lí Camats va tenir unes paraules de record per a Fulgenci Baños.

Eren dos quarts d'una de la nit, ens ho havíem passat bé, la màquina de fotografiar d'en Lluís Ramblan havia tret fum i la Dolors Cardona no ens havia fet cantar, però vam acabar l'acte com Déu mana, entonant l'hora dels adéus.

Aspecte que oferia el menjador on es va celebrar el sopar de cloenda. Foto de Lluís Ramblan.

ESPELEOLOGIA ATÍPICA: GULPIYURI, UNA PLATJA SENSE MAR?

Juli Ochoa

Es pot considerar que Astúries és, sense cap mena de dubte, un autèntic paradís per als espeleòlegs. Les carstificades calcàries, que ocupen la major part del seu territori, alberguen en el seu si una quantitat ingent de cavitats, un bon nombre de les quals esta inclòs dins del grup de les que presenten un major desenvolupament a tot l'Estat. Entre tota aquesta munió de fenòmens, n'hi ha un que considero interessant de destacar, però no per les seves dimensions en fondària o recorregut, característiques tingudes generalment en compte a l'hora de valorar una cavitat i classificar-la entre les altres del seu tipus. El principal tret que el caracteritza radica en la seva originalitat: es tracta d'un fenomen realment heterodox, amb poquíssims paral·lels a les nostres terres. M'estic referint a Gulpiyuri, la platja sense mar.

Des de la localitat càntabra de Potes, on estem allotjats i que durant aquests dies d'estiu hem estat emprant com a punt de partida de les diverses excursions pels pics d'Europa que hem fet, agafem aquest cop la carretera N-621 que, tot

Localització de la platja de Gulpiyuri, tal com apareix al cartell abans descrit. Foto de Juli Ochoa.

travessant l'espectacular congost de La Hermida, ens porta a trobar l'A-8 o Autovia del Cantàbrico, antiga carretera N-634, que prenem en sentit oest fins arribar a la seva sortida número 313 que ens permet accedir a les poblacions de Naves de Llanes, Hontoria i Villahormes.

Un cop hem sortit de l'autovia, deixem el brançal cap al sud que ens duu a la localitat de Naves (on ja anirem més tard), i agafem un corriol de terra, apte per a vehicles, que, tot prenent la direcció nord, en poca estona ens deixa en un indret on es pot aparcar, tot just al peu d'un

senyal indicador de la proximitat del fenomen que volem visitar.

Des d'aquest punt, tot passant entre quadres de blat de moro i prats on fàcilment podem trobar pasturant plàcids poltres de carn, anem caminant, durant uns pocs centenars de metres, sempre en direcció nord. Quan trobem un trencall a mà esquerra, que deixem, sabem que ja no ens falta gaire per arribar.

Sabem que el mar ha d'ésser aquí a la vora, molt a prop nostre; els mapes que duem i que hem consultat quan veníem, així ens ho confirmen, però res del que hi ha al nostre entorn ens ho suggereix: els bucòlics prats que ens envolten ens ofereixen perfectament la mateixa imatge de l'Astúries profunda, d'interior, que trobàvem allà dalt, als Picos de Europa.

Seguim caminant, i, de sobte, un front de bardisses i falgueres ens barra el camí: és el senyal que ja hi som.

Avancem algunes passes i veiem com el terra s'enfonsa davant nostre i ens presenta una depressió no excessivament profunda, tot just d'uns tres metres per sota del nivell on ens trobem.

La meitat del seu fons, la més propera al lloc per on hem arribat, està coberta per una capa de finíssima sorra daurada, mentre veiem que l'altra meitat està ocupada per unes aigües prístines, de color maragda, que, regularment, van fent-se unes suaus ones. Aquestes ones semblen formar-se al peu d'un petit espadat rocós ple de fissures que hi ha a l'altre cantó, davant nostre, i van a morir, mansament, a la sorra, on hi ha alguns afortunats banyistes, molt pocs, coneixedors d'aquest indret gairebé secret, que gaudeixen d'un dia de platja en aquest fascinant i poc conegut racó, meravellós a totes llums.

Platja de Gulpiyuri. Fotografia de Juli Ochoa

La contemplació d'aquest màgic paisatge que s'obre davant dels nostres ulls, la platja enclaustrada de Gulpiyuri, ens porta a associar-lo a un món potser oníric, però en tot cas aparentment fictici i llunyà de qualsevol plantejament geogràfic que tingui una mínima lògica. Fins i tot, això que estem veient ens pot arribar a suggerir els artificiosos paisatges que cada Nadal munten els pessebristes en els seus diorames, i en les quals el riu, sigui de vidre o de paper d'alumini, apareix sempre pel darrera d'unes pedres que, invariablement, estan estratègicament col·locades al fons.

Malgrat les reduïdes dimensions d'aquest fenomen (ens trobem davant d'una depressió sensiblement elíptica amb l'eix major de només uns quaranta metres), Gulpiyuri és una singularitat geomorfològica de primer ordre, declarada Monument Natural pel decret 139/2001 de la Conselleria de Medi Ambient del Principat d'Astúries, i classificada per l'IGME (Instituto Geológico y Minero de España) amb el número 145 del seu Inventari Nacional de Punts d'Interès Geològic.

És contemplant-lo bé, amb mirada d'espeleòleg sostreta a possibles fabulacions, quan caiem en el compte de que el fenomen que tenim davant nostre és, ni més ni menys, un «Cenote», digníssim germà dels seus coneguts homòlegs del Yucatan.

El rocam calcari de la regió costera de Llanes està fortament carstificat, la qual cosa fa que en aquell sector siguin molt nombroses les cavitats properes a la línia de costa. L'enfonsament total o parcial del sostre d'aquestes cavitats dona lloc a depressions exteriors en embut, conegudes com a dolines d'enfonsament. La formació d'aquesta platja es deu a la inundació per aigua de mar soferta per una d'aquestes dolines càrstiques d'enfonsament. La providencial comunicació d'aquesta dolina amb la línia del penya-segat mitjançant una estreta caverna de prop d'un centenar de metres de llargada, permet comunicar-la amb les aigües del Cantàbric, la qual cosa fa que puguem veure com el fons de la nostra dolina és completament solidari amb les aigües del mar obert, amb què en tot moment està comunicat.

La nostra visita a Gulpiyuri ha estat, ben mirat, relativament breu: Després de l'embadaliment inicial, hem recorregut el seu entorn fins acostar-nos al penyasegat, des d'on es pot divisar una de les més imponents vistes de la costa asturiana. Abans de marxar hem pres un bany en les tranquiles aigües de Gulpiyuri, que, en el seu punt més profund, tot just ens arriben pel nivell del maluc. Realment, aquest plàcid racó és un indret ideal per a dur-hi la quitxalla !

Vista de Gulpiyuri des del cantó oposat a aquell per on hem arribat. Detall d'una fotografia d'Iñaki Rezola.

Poc després, ben entaulats al celler El Cabañón, de Naves, després d'haver paladejat aquell formatge lleugerament picant anomenat «Afuega'l pitu» acompanyat d'una bona sidra de la casa, i mentre esperem que ens portin les magistrals «Fabes con Almejes» que ens han aconsellat, els nostres amics asturians ens amplien dades sobre el fenomen que acabem de visitar.

Ens expliquen que l'original nom d'aquest indret té les seves arrels en els primigenis llenguatges parlats a la península abans de la implantació masiva del llatí, i a tall d'exemple, ens fan veure que en el basc actual, hereu d'aquells parlars, la paraula *gurpil* vé a significar «roda», «cercle»; i que la paraula *ur* significa «aigua», amb la qual cosa, el mot *Gulpiyuri* ens estaria descrivint aquell fenomen. És aquesta una interpretació àgil i enginyosa, mereixedora del conegut comentari italià «si non è vero è ben trovato», però que està en franca contradicció

amb l'assenyada aseveració del filòleg Xosé Lluís García Arias, president de l'Academia de la Llingua Asturiana, que aquest mot és una evolució de la paraula llatina *Vulpecula* (guineueta) més el sufix «orium», que ens donaria *Golpiyoriu* > *Gulpiyuri*, amb atracció i fusió de vocals finals.

Una altra cosa que ens expliquen, i això ens fa obrir els ulls com a plats, són les recents declaracions que han estat publicades fa poc al diari asturià *La Nueva España*, en les quals Álvaro Escobar, un assidu visitant d'aquella platja, afirma que la caverna que la comunica amb el mar obert, encara que de reduïdes dimensions, és transitable: Diu que el primer tram és estret com un congost. Quan les onades entren, el nivell de l'aigua pot arribar a pujar molt, i per això cal prendre precaucions. Un cop superada aquesta zona estreta, la galeria s'obre i es pot veure com entra la llum per un forat que està situat a la volta de la cova, la qual presenta en aquest lloc les parets totalment llises per causa de l'erosió. Més endavant s'arriba a la zona terminal de la cavitat, des d'on s'albira el fons del mar i es pot veure com la sorra hi forma una mena de dunes.

Com a bons afeccionats a l'espeleologia, aquest darrer relat ens ha suposat tot un repte. Encara no hem acabat de pair la notícia, quan un propòsit cada cop més ferm ja ha començat a prendre força dins nostre.

Caldrà tornar-hi!

SERRA DEL CADÍ

Joaquim Carbonell Calders

El juliol de 1959 vaig visitar per primera vegada i en dues ocasions l'Alt Berguedà. Animats pel meu pare Josep Carbonell, amant de la muntanya, però practicant poc habitual del muntanyisme, ja feia anys que, aprofitant una cèlebre festivitat imposada i que sempre queia en dia divuit, organitzava amb la meva germana, alguns veïns del carrer Bonavista i jo mateix una sortida de muntanya.

Aquell any fou la de fer una caminada a cavall de l'Alt Berguedà i la Cerdanya i que partint del Santuari de la Mare de Déu de Gresolet s'acabà a Martinet de Cerdanya. Baixant del carrilet a

Guardiola de Berguedà prenguérem un rònc autobús fins als afores de Saldes, on ara hi ha la benzinera (l'empresa de transports estava renyida amb l'Ajuntament i el viatger havia de fer a peu més d'un quilòmetre per arribar al poble no podent escapolar-se, durant el trajecte, d'haver d'empènyer l'autòmnibus en alguna ocasió si la pujada i la càrrega ho requerien).

Tot just baixar del vehicle, i per primera vegada, se'm mostrava davant dels meus ulls l'altiu rocam del Pedraforca! No l'assoliríem en aquesta sortida ja que no era l'objectiu i jo fins gairebé passats trenta anys no ho faria per primer cop. Dormírem a la casa hostal del feréstec fondal de Gresolet i l'endemà remuntàrem, de bon matí, el torrent de les Molleres o de les Dogues per

Inici de la baixada per la tartera des del pas dels Gosolans. Excursió del juliol de 1959. Foto de Joaquim Carbonell.

El Prat d'Aguiló. S'hi distingeix la cabana dels pastors al seu bell mig. Excursió del juliol de 1959. Foto de Joaquim Carbonell.

passar pel coll de les Bassotes i així enfil·lar l'assolellada i seca serra Pedragosa que ens mostrà des del seu carener els suaus pendents d'aquell cantó del Cadí que queden retallats per l'acinglerada cara nord. Havent passat la font Tordera i el Pas del Gosolans seguirem, tot baixant les rel·lisques tarteres, cap a Prat d'Aguiló on trobarem la desapareguda cabana dels pastors i les restes del que fou el refugi excursionista del CEC Cèsar August Torres bastit abans de la Guerra Civil. Un viarany, entre un enfilall de boscos i prats, ens menà a les envistes de Montellà que per la drecera baixàrem

fins a Martinet a descansar i dormir. El dia havia estat dur i calia reposar.

La segona ocasió de visitar el Berguedà en aquell llunyà juliol de 1959 fou amb motiu d'un remullat i atzarós campament d'estiu que férem els minyons de muntanya a la Poble de Lillet. D'això ja en parlarem en una altra ocasió, ara no toca.

Com he dit, van haver de passar molts anys perquè jo arribés al cim del Pollegó Superior i molts més encara per tornar al pas dels Gosolans.

El dia 21 d'agost de 2008, Joana Jimeno, Josep Maria Rius i jo mateix, vàrem dormir a l'actual refugi de la

FEEC de Prat d'Aguiló i l'endemà al matí se'ns hi afegí Francesc Obiols per fer un circuit amb sortida i arribada al mateix refugi. L'itinerari ens portà, després de superar una espessa boira en sortir del refugi, al pas dels Gosolans, cim del Comabona, coll dels Terrers, tot havent carenejat l'Aguiló i el puig de la Font Tordera fins que el pas del Bou ens va fer baixar cap el pla de les Creus per arribar de nou al refugi, destí final de la sortida, tot travessant, encara, el barranc de les Toselletes.

En arribar dalt del pas dels Gosolans no vaig poder fer-hi més, però el record d'aquell jorn de 1959 em va venir al cap com hom havia anat fent durant la pujada i no me'n

vaig poder estar de comentar-ho als amics que m'acompanyaven. Estava rememorant uns fets de la meva joventut tot redescobrint i retrobant de bell nou un dels racons més impressionants de la nostra geografia: la serra del Cadí.

La muntanya del Pedraforca i la serra del Cadí han estat les meves grans oblidades durant una colla d'anys. El Cadí massa anys! Per sort meva aquest 2008 he començat a recuperar el temps perdut i espero passejar-me, alguna altra vegada, més calmosament per pics, comes, puigs, caps, canals, colls i passos per gaudir de l'espectacle que els seus serrats, carenes i parets posen a l'abast dels muntanyencs. El Cadí s'ho val!

Francesc Obiols, Josep M. Rius, Joana Jimeno i Joaquim Carbonell al Pas dels Gosolans. Excursió de l'agost de 2008. Foto de Joaquim Carbonell.

JOAQUIM MORENO

Foto feta al poble de Su (Solsonès) el 5 d'abril de 1981 durant una excursió de la SEAS.

La SEAS és plena de socis que han passat desapercebuts per la majoria dels associats, però que, en un moment de la història de la nostra Secció, han estat importants. Aquest és el cas de Joaquim Moreno Dalmau, que ens ha deixat el passat 3 de desembre a l'edat de 75 anys.

Al Joaquim li hem d'agrair el fet que, junt amb el Josep Buixeda, ens encoratgessin a iniciar el gener de 1975 les excursions anomenades d'autocar. La idea va sorgir d'aquella

excursió al Montsec per Tots Sants de 1974 amb el Francesc Garrigós, el Jaume Campreciós i el que us escriu, amb el desig d'obrir la SEAS al poble de Sant Just. Aquesta filosofia venia precedida dels consells que ens van donar el Joaquim i el Josep a partir d'unes sortides familiars, en les quals els ajudava a nivell personal. En elles realitzàvem la travessia d'un massís deixant un cotxe a un i altre cantó del massís. Amb el temps seria l'autocar el que feria aquesta funció per aconseguir una millor mobilitat.

El Joaquim va ser un dels primers socis del Centre d'Estudis Santjustencs (CES), i vaig tenir la sort de col·laborar amb ell en un treball per a la XII Miscel·lània del CES i amb el títol *Receptari per guarir persones i animals de can Vilà. Sant Just Desoern* que va ser publicat el 2004.

Va ser soci de l'Ateneu des de finals dels quaranta. Farmacèutic, gran matemàtic de l'escola del Sr. Bas (l'Acadèmia) i gran amic del compositor santjustenc Lleonard Balada Ibáñez, que va compondre sis òperes i diferents obres per a orquestra. Tot i que Balada va emigrar als Estats Units el 1956, el Joaquim sempre ens posava el corrent dels seus èxits. Darrerament, era membre de la secció de billar de l'Ateneu.

Amic Joaquim, descansa en pau!

Text de Daniel Cardona

Butlletí de la SEAS. Any 44, núm. 286

Taula de redacció: Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente, Maria García, Jordi Gironès i Agustí Revilla. Autoedició: Jordi Gironès. Tramesa: Elisabeth Bart. Disseny: Josep Nuet. Correcció de textos: Servei Local de Català. Impressió: Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

Índex

Portada: Imatges de la inauguració i del sopar de cloenda del 75è aniversari	
Calendari	856
Pel·lícula d'un aniversari inoblidable	857
Crònica del sopar de cloenda	860
Espeleologia atípica: Gulpiyuri, una platja sense mar?, per Juli Ochoa	862
Serra del Cadí, per Joaquim Carbonell	866
Joaquim Moreno Dalmau ens ha deixat	869

La Caminada Popular de la SEAS per Collserola, després de catorze edicions, s'ha convertit en un esdeveniment molt esperat per molts santjustencs i altres ciutadans dels pobles veïns. Alguns d'ells, tal com es pot veure a la fotografia, comencen ben aviat a participar-hi. Fotografia de Lluís Ramban.